

Libris RO

Respect pentru oameni și cărți

Brândușa Vrânceanu

Ilustrații de: Mihai Criste

MEDALIA LUI GIPSY




NEPSIS
Timișoara
2017

Corina își
vârî mâna stângă în
buzunarul hanoracului,
ca să nu o mai vadă cum
tremură.

În dreapta,
ținea lanterna,
așa că nu avea de ales.
Călca apăsat pe cărarea de
munte, urmându-și drumul
spre stâna bunicului.





În spatele ei,
abia-abia se mai
zăreau firișoarele de fum
de la hornurile ultimelor case
din sat. Era o seară neobișnuit
de rece pentru un început de
octombrie. Dacă vremea o va ține
așa, în curând aveau să-și coboare
și ciobanii oile, iar muntele să-și
închidă porțile spre înalturi, până
la primăvară. „Noroc că încă n-a
coborât bunicul!“, gândi Corina.

Libris

Respect pentru oameni și cărți



Nu avea chef să vadă pe nimeni altcineva, trebuia să vorbească cu el și numai cu el, și nu oriunde, ci acolo, sus, lângă cer, acolo, lângă stele, acolo, lângă Dumnezeu și lângă îngerii.

„O fi și mama înger?“ – nu și-o putea aminti sub nici o formă, plecase din lumea aceasta când ea, Corina, abia împlinise 2 ani. Dar pozele din albumul bunicii i-o arătau frumoasă, veselă și luminoasă, iar toți cei care o cunoscuseră (începând cu tata și terminând cu tușa Nora, vecina lor) aveau numai vorbe bune și amintiri călduroase despre ea. „Dacă mama n-ar fi plecat în cer, acum ar fi de partea mea, cu siguranță! Așa cum va fi bunicul. Așa cum va fi bunicul...“

Gândul că își va revedea bunicul și că îl va cuprinde în brațe, îi dădea aripi. Și apoi, mai era și Gipsy, câinele ciobănesc, alb ca laptele, pe care ea îl crescuse cu biberonul și îl salvase când nimeni nu îi mai dădea zile, în urmă cu trei ani.




Tot ea îi pusese și numele. Gipsy era, practic, câinele ei, dar pentru că nu îl putea ține la Onești, la internatul Colegiului Sportiv, rămăsese la bunicul, la stână. Dar tot pe ea o iubea cel mai mult pe lumea asta!

Noaptea cobora din ce în ce mai neagră, haloul lanternei nu mai reușea să acopere decât o distanță de cel mult 2-3 pași în față și în lateral. Nu ar fi trebuit să urce muntele la ora asta, singură, știa, chiar dacă drumul îi era extrem de cunoscut. Dar niciodată, în cei 12 ani de viață pe care îi număra până acum, nu fusese atât de mânioasă, iar sentimentul acesta o speriasse parcă și mai tare decât

îndrăzneala de a se fi certat așa de rău cu tatăl ei.

De frica mâniei care îi clocotea în suflet fugise spre bunicul. Însă, uite că mânia pornise cu ea la drum și parcă schimba totul în jur, chiar și cărările spre stână.



A painting of a forest path. The path is a light, sandy color, winding through a dense forest of tall, thin trees. The ground is covered in green moss and ferns. A single tree on the right side of the path has a jagged, charred trunk, indicating it was struck by lightning. The overall atmosphere is quiet and somewhat somber.

Se opri, privind cu atenție bradul secerat de fulger, pe care de atâtea ori i-l arătase bătrânul. „De aici, draga mea, negreșit o luăm spre dreapta! Că în stânga nu mai e drum și cădem de nici oasele nu ni le mai alege nimeni...” Așa îi spusese, de fiecare dată când urcaseră împreună spre stână. Așa îi spusese? Nu mai era sigură. Spre stânga sau spre dreapta? Ce era cu ea, în noaptea aceasta? Nu, cu siguranță, supărarea asta nu era bună deloc, prea o întunecase, cu totul.



Încercă să gândească
logic: din moment ce
„spre dreapta“ își amintise prima
dată, înseamnă că spre dreapta și era, cu
adevărat, drumul. O porni într-acolo,
cu pași hotărâți.